

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Bc. R. D.**, zast. JUDr. Janou Graňákovou, advokátkou se sídlem v Českém Těšíně, Štefánikova 34, proti žalovanému **Řediteli Policie ČR Správy Severomoravského kraje**, se sídlem ul. 30. dubna 24, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 1. 2006, č. j. 22 Ca 150/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Severomoravského kraje ze dne 20. 2. 2004, č. 10. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie ČR Městského ředitelství Ostrava ze dne 19. 12. 2003, č. 3308, kterým byl stěžovatel podle § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR (dále jen „služební zákon“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR dnem doručení rozhodnutí. Služební poměr byl stěžovateli ukončen proto, že dne 22. 11. 2003 v rámci šetření dopravní nehody, jejímž byl účastníkem, bylo na základě dechové zkoušky a následně provedeného dvojího odběru krve zjištěno, že řídil osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, čímž porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, a tedy úmyslně a zvláště

závažným způsobem porušil služební přísahu policisty obsaženou v § 6 odst. 2 služebního zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem.

Stěžovatelem namítané nesprávné právní posouzení věci spočívá v tom, že krajský soud v daném případě chybně posoudil ustanovení o doručování. Podle § 155 služebního zákona se totiž na služební poměr policistů přiměřeně použijí ustanovení tehdy platného zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) o doručování. Dle § 266a odst. 1 zákoníku práce je nutno písemnosti doručovat do vlastních rukou, jde-li o písemnosti týkající se mj. vzniku a zániku pracovního poměru. V daném případě ovšem bylo rozhodnutí ředitele PČR Městského ředitelství Ostrava o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie ČR doručeno toliko jeho právní zástupkyni, nikoliv stěžovateli do vlastních rukou. Stěžovatel tedy považuje za nesporné, že předmětná písemnost mu nebyla doručena vůbec, tudíž propuštění ze služebního poměru bylo neplatné. Stěžovatel rovněž uvádí, že se v daném případě jedná o písemnost, která významným způsobem zasahuje do jeho sociální sféry, a tím spíše je doručování do vlastních rukou nezbytné. Dodává, že v případě odmítnutí převzetí písemnosti musí zaměstnavatel prokázat, že došlo k odmítnutí písemnosti. S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti především zjistil, že dva služební funkcionáři MŘ PČR Ostrava se dne 27. 11. 2003 dostavili do místa bydliště stěžovatele, aby mu předali protokol o řízení ve věcech služebního poměru příslušníka Policie ČR. Po poučení sdělil stěžovatel služebním funkcionářům, že s ohledem na svůj zdravotní stav není s to porozumět poučení a není ani schopen se k předmětné věci vyjádřit. Přítomná manželka stěžovatele služebním funkcionářům sdělila, že její manžel využije svého práva a dá se v předmětném řízení zastupovat jinou osobou, na závěr byl služebním funkcionářům manželkou stěžovatele předán kontakt na právní zástupkyni stěžovatele. Právní zástupkyně stěžovatele následující den předala zástupci ředitele MŘ PČR Ostrava plnou moc k zastupování a převzala shromážděný spisový materiál. Protokol o řízení ve věcech služebního poměru příslušníka Policie ČR týkající se stěžovatele byl pak dne 28. 11. 2003 doručen této právní zástupkyni stěžovatele. Ta následně poukázala na to, že skutečnost, že je zástupkyní stěžovatele, nebrání tomu, aby byly předmětné písemnosti doručovány též stěžovateli. V tomto směru poukázala na „zákon o správním řízení, kde je upraven způsob doručování.“ Rozhodnutí ředitele PČR MŘ Ostrava bylo doručeno pouze právní zástupkyni stěžovatele, a to dne 23. 12. 2003. Proti tomuto rozhodnutí podala právní zástupkyně stěžovatele odvolání, v němž mj. uvádí, že stěžovateli nebylo řádně doručeno rozhodnutí o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru a že stěžovatel již nebydlí v místě svého trvalého bydliště, neboť jej jeho manželka a tchyně vyzvaly, aby rodinný domek, v němž společně bydleli, opustil, jelikož tento je ve vlastnictví tchyně stěžovatele. Právní zástupkyně dále uvedla, že jí stěžovatel nesdělil místo svého nového bydliště. S ohledem na skutečnosti, že se stěžovatel nemohl k dané věci vyjádřit, došlo dle názoru právní zástupkyně stěžovatele k „porušení základní listiny práv a svobod“.

Ředitel PČR Správy Severomoravského kraje podané odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu. V otázce doručování písemností konstatoval odvolací orgán, že je plně dostačující, aby tyto přebíral právní zástupce, kterého si odvolatel zvolil na základě plné moci. Námitka právní zástupkyně stěžovatele ze dne 13. 1. 2004, že stěžovateli dosud nebylo doručeno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, je irelevantní a lze ji považovat za obstrukce, které byly činěny nejen při řízení ve věcech služebního poměru, ale i v trestním řízení před policejním orgánem Inspekce ministra vnitra ČR. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo doručeno opět pouze právní zástupkyni stěžovatele dne 24. 2. 2004.

Proti rozhodnutí druhoinstančního orgánu podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu. V ní mj. uvedl, že mu dosud nebyla doručena rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně. Krajský soud v otázce doručování písemností konstatoval, že je nesporným faktem, že stěžovatel byl v řízení ve věci služebního poměru řádně zastoupen. Služební zákon neobsahuje ustanovení o zastoupení v řízení ve věcech služebního poměru, ale odkazuje v této otázce na zákoník práce. Ze zákoníku práce pak plyne, že stěžovatel mohl být zastoupen advokátem (§ 14 až 17). Z § 266a zákoníku práce (krajský soud omylem uvádí § 166a, nicméně věcně bezpochyby postupuje dle § 266a) pak vyplývá způsob doručování písemností týkajících se vzniku a zániku pracovního poměru. Podle názoru krajského soudu však z tohoto ustanovení nelze dovodit, že by služební funkcionář měl doručit rozhodnutí policistovi i jeho zástupci. Podmínkou pouze je, aby písemnost byla doručena do vlastních rukou. Tato podmínka v daném případě naplněna byla. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl právní zástupkyni stěžovatele doručen dne 21. 2. 2006. Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Jediná kasační námitka stěžovatele směřuje proti nesprávnému právnímu posouzení otázky doručení rozhodnutí o skončení služebního poměru.

Podle § 155 služebního zákona se na služební poměr policistů použijí obdobně taxativně uvedená ustanovení zákoníku práce, mezi nimi § 14 až 17 a § 266a. Z ustanovení § 14 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že ve věcech služebního poměru policistů je možné, aby se policista nechal zastoupit na základě dohody o plné moci. Zástupce jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. V projednávané věci se stěžovatel nechal na základě dohody o plné moci zastoupit pro správní řízení advokátkou JUDr. Janou Graňákovou; z plné moci ze dne 27. 11. 2003 vyplývá, že tuto zástupkyni stěžovatel zmocnil i k přijímání doručovaných písemností a žalovaný (a předtím prvoinstanční orgán) jí proto doručil své rozhodnutí. Ustanovení § 266a odst. 1 zákoníku práce nemůže nic změnit na tom, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, jestliže své rozhodnutí doručil zástupkyni stěžovatele. Toto ustanovení přikazuje zaměstnavateli doručit v něm uvedené písemnosti do vlastních rukou zaměstnanci. To pochopitelně znamená, že je-li zaměstnanec (policista) zastoupen tak, jak tomu bylo v projednávané věci, doručuje se rozhodnutí zástupci, protože zástupce byl v plné moci zmocněn také k přijímání doručovaných písemností. Rozhodující zde je, zda je právnímu

zástupci doručeno do vlastních rukou – a ze správního spisu posuzovaného případu nepochybně vyplývá, že tomu tak bylo.

Námítka stěžovatele se tedy jeví jako účelová a vychází ze striktně formalistického a izolovaného výkladu jediného ustanovení zákoníku práce bez ohledu na právní řád jakožto systematický celek a bez ohledu na smysl a účel a věcný obsah právního institutu zastoupení. Účelovost argumentace dokresluje i fakt, že právní zástupkyně stěžovatele zaslala PČR MŘ ČR Ostrava přípis (datovaný dnem 5. 12. 2003), v němž v otázce doručování poukazuje na zákon o správním řízení. Zde dále uvádí, že ačkoliv je právní zástupkyní stěžovatele, nebrání to tomu, aby bylo doručováno paralelně také stěžovateli. Prvostupňový ani druhostupňový orgán ovšem nebyl povinen této výzvě vyhovět, obzvláště za předpokladu, kdy jim bylo známo (od Inspekce ministra vnitra ČR), že sám stěžovatel se doručování vyhýbá. Na správnosti postupu krajského soudu nic nemění ani to, že bylo v rozsudku nesprávně citováno ustanovení zákoníku práce ohledně doručování, když krajský soud postupoval věcně správně a pouze v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku chybně zaměnil jednu číslovku při citaci předmětného ustanovení. Způsob doručování do vlastních rukou právní zástupkyně stěžovatele je tedy právně bezvadný a další právní aspekty z toho vyplývající pak směřují do vztahu klient – advokát. Úlohou právního zástupce nepochybně je informovat svého klienta o doručených písemnostech a o důsledcích z nich vyplývajících. Nezná-li právní zástupce místo pobytu svého klienta, neboť jej klient advokátovi neoznámí, pak toto nemůže jít k tíži kohokoliv jiného než klienta (v daném případě stěžovatele) samého. Současně je však třeba konstatovat, že v daném případě k žádné újmě nedošlo, neboť v zákonné lhůtě byla podána odvolání, žaloba i kasační stížnost.

Za popsaného stavu Nejvyšší správní soud tedy neshledává důvodnou námitku, že podle § 266a zákoníku práce musí být rozhodnutí doručeno účastníkovi řízení, a to i když si zvolí právního zástupce.

Právní názor na doručování v řízení podle služebního zákona zastávaný Nejvyšším správním soudem v této věci vychází z konstantní judikatury tohoto soudu (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 16. 2. 2006, č. j. 3 As 25/2005 - 57 dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě tedy nebyl naplněn namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námítky podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu